

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/8/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121011557
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8121011557.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Petra Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.06.2025 v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C. a spol., pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a iné, o odvolaní krajského prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33Tv/2/2021 zo dňa 20.10.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie krajského prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodil obžalovaných A. B. C., A. D. E. a D. E. spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Prešov č. 1Kv/24/2019-7700-53 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona spáchaných v prípade obžalovaných B. C. a D. E. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, v prípade obžalovaného D. E. spáchaných ako návodca podľa § 21 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona, ktorých sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

- obž. príslušník PZ A. B. C. bol dňa 12.09.2018 v čase o 17.20 hod. na presne nezistenom mieste v rámci služobného obvodu Krajského riaditeľstva PZ Prešov telefonicky kontaktovaný na čísle XXXXXXXXXXXX, ktoré je registrované na osobu B. C., C. A. F., G. XXX/XX, obž. D. E. z čísla XXXXXXXXXXXX, ktoré je registrované na osobu D. E., H. XX C., ktorý ho požiadal o zistenie majiteľa vozidla s ev. č. F.. následne v čase o 17.24 hod. B. C. telefonicky kontaktoval obž. príslušníka PZ A. D. E. na čísle XXXXXXXXXXXX, ktoré je registrované na osobu I. E., J. XXX, a ktorého požiadal o vykonanie danej lustrácie, pričom tento vykonal požadované lustrácie v informačnom systéme PZ „Evidencia vozidiel“ a „Úplný zoznam účastníkov verejnej telekomunikačnej siete“, následne v čase o 17.37 hod. vediac o tom, že sa nejedná o služobnú činnosť spätne telefonicky oznámil obž. npor. C., že dané vozidlo je registrované na firmu F. B. K. a tiež mu oznámil telefónne čísla XXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXX, ktoré sú registrované na osobu F. B., L. XXXX/XX, C., následne obž. npor. B. C. telefonicky kontaktoval D. E., ktorému bez relevantného služobného dôvodu oznámil, že majiteľom daného vozidla je firma K. F. B. starší a mladší a tiež mu poskytol telefónne čísla XXXXXXXXXXXX a XXXXXXXXXXXX registrované na osobu F. B., pričom týmto obž. A. B. C. a obž. A. D. E. spoločným konaním zadovážili D. E. neoprávnený prospech v získaní osobných údajov majiteľa a užívateľa lustrovaného vozidla, na základe uvedeného obvinení príslušníci PZ konali v rozpore s ustanoveniami § 79 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase spáchania skutku, zároveň týmto porušili základné povinnosti policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície účinného v čase spáchania skutku a povinnosti podľa § 76a ods. 4 a § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore,

pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote a to priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie krajský prokurátor, ktoré dodatočne písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku a podstatných dôvodov, ktoré viedli okresný súd k oslobodzujúcemu rozsudku, v posudzovanom prípade vyslovil prokurátor názor, že tvrdenie okresného súdu, že k lustrácii došlo iba pre nezaplatené pohonné hmoty, vyznieva skôr ako slová obhajoby, resp. zľahčovanie konania príslušníkov policajného zboru, ktorí by takémuto konaniu mali skôr brániť a nie ho sami šíriť. V podstate pravdepodobne išlo o to, zistiť osobu, ktorá v skutočnosti za pohonné hmoty nezaplatila a z miesta odišla. Podľa prokurátora nie je možné pripustiť, že príslušníci PZ budú konať nie tak, že založia spis a začnú priestupkové konanie v súlade s internými predpismi, ale na popud majiteľa čerpacej stanice alebo kohokoľvek iného (pričom z ich rozhovoru je zrejmé, že začnú bez oprávnenia a bez zjavného služobného dôvodu svojvoľne lustrovať akékoľvek osoby a tieto informácie o nich posúvať tretím osobám tak, ako sa to stalo aj v tomto prípade. Poukazujúc ďalej na znenie ust. § 374 Tr. zákona a k tvrdeniu súdu o tom, že F. B. vlastne ani žiadna škoda nevznikla, uviedol, že objektom trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 Tr. zákona je záujem na ochrane osobných údajov pred neoprávneným nakladaním s týmito údajmi. V danom prípade sa však nikde nehovorí o záujme iba jednej jedinej osoby, lustrovanej osoby, ale vo všeobecnosti, záujme spoločnosti, keďže ich zneužitím môže dôjsť k ujme nielen konkrétnej lustrovanej osoby, ale následne aj ďalších osôb, ktoré pôvodnou neoprávnenou lustráciou dotknuté neboli. Doplnil, že dané ustanovenie nikde nepožaduje spôsobenie škody, resp. ujmy na právach lustrovanej osoby, ako to je uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu. Daná ujma na právach sa požaduje až v odseku 2 ust. § 374 Tr. zákona, avšak obžaloba nebola podaná pre takúto právnu kvalifikáciu skutku. Ďalej namietal, že v rozsudku chýba zmienka o tom, prečo je potrebné aplikovať materiálny korektív vo vzťahu k obž. C. a E., z akých dôvodov ho súd aplikoval v tomto konkrétnom prípade, resp. aký je rozdiel medzi týmto prípadom a prípadmi obdobnými, kedy sa za daných okolností materiálny korektív neuplatňuje. Tvrdenie, že D. E. chcel dosiahnuť len to, aby mu zaplatili, na čo mal nárok (za pohonné hmoty), je síce vo svojej podstate pravdivé, no na druhej strane vyznieva, akoby nabádalo úradné osoby na obchádzanie zákona a konanie mimo medzi riadnych úradných postupov. Na druhej strane nie je zrejmé, prečo E. nepočkal, kým si možný priestupca (F. B.) uvedomí, čo sa mu stalo a nepríde dlžnú sumu uhradiť sám, keďže ako vyplýva z jeho výpovede, tieto veci sa stávali celkom bežne. Taktiež podľa názoru prokurátora nemôže obstať tvrdenie, že D. E. nechcel, aby sa kvôli tomu viedlo priestupkové konanie. Nemôže obstať ani to, že C. volal preto, aby ten zas zavolať B., že keď pôjde nabudúce okolo, aby zaplatil dlžnú sumu. Veď ak by k takému ďalšiemu stretnutiu na čerpacej stanici došlo, mohli by mu to povedať osobne a nebolo potrebné riešiť to nezákonnou lustráciou cez príslušníkov PZ. Navyše súd sám na č. I. 13 rozsudku konštatuje, že svedok B. sa na konkrétnej čerpacej stanici zastavil hneď na druhý deň a tankoval tam znova a to plnú nádrž. Súd ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku tvrdí, že obž. E. znaky trestného činu nenaplnil ani len formálne a sám uviedol, že iným nelustruje. Z prepisu telefonického záznamu na č. I. 140 vyš. spisu (telefonický rozhovor zo dňa 12.09.2018 o 17.24.25 hod.) však vyplýva, že hneď na začiatku rozhovoru bol D. E. oznámený dôvod telefonátu a dôvod lustrácie. Z uvedeného dôvodu teda neobstojí ani argument v tom zmysle, že D. E. bol do toho zatiahnutý a nevedel, o čo sa jedná. Navyše sa v telefonickom hovore spomína, že „...mi volali zase z ... benzínky...“, z čoho možno usúdiť, že sa tieto situácie opakujú, resp. opakovali. Čo sa týka toho, ako tvrdí súd prvého stupňa, že v danom prípade sa má jednať o malú závažnosť, v tomto smere je podľa názoru prokurátora v danom momente v štádiu konania potrebné túto skutočnosť zohľadniť pri samotnom ukladaní trestu pre obžalované osoby a to buď uložením primeraných peňažných trestov, resp. po vykonaní doplnenia dokazovania upustením od potrestania podľa § 40 Tr. zákona. Príslušníci PZ v danom prípade vôbec nevedli priestupkový spis a ani daný priestupok (natankovanie bez zaplatenia) nijakým spôsobom neevidovali a ani sa ním nezaoberali, čo by mohlo predmetné lustrácie dodatočne legalizovať. K ničomu takému však nedošlo a ani to neplánovali urobiť, teda je podľa odvolateľa zrejmé, že tento modus operandi používali opakovane a nešlo o ojedinelé vybočenie, teda ojedinelú lustráciu, ktorá by sa vymykala z normálu, čo pri svojich výsluchoch potvrdila svedkyňa C. C.. Z obsahu spisu a aj samotného rozsudku je navyše zrejmé (č. I. 5 rozsudku- výpoveď obž. D. E.), že nakoniec to tankovanie musela zaplatiť obsluha, keďže nechcela dávať oznámenie. Uvedené však už nesedí s tým, že policajtov mali volať preto, aby z toho osoba, ktorá pohonné hmoty tankovala, nemala problém. Takýmto spôsobom a postupom sa podľa názoru prokurátora dosiahlo iba to, že: - na čerpacej stanici vznikol dlh za pohonné hmoty, - tento dlh uhradila obsluha, teda C. C., - dotknuté osoby sa dopustili nezákonnej a nedôvodnej lustrácie osobných údajov tretej osoby, - pritom nepostupovali v zmysle interných predpisov a ani iných

zákonov, - osobné údaje o tejto osobe mohli a môžu uniknúť a byť zneužitú, čím môže byť spôsobená škoda nielen tejto osobe, ale aj osobám iným, - všetky tieto obžalované osoby konali protiprávne, pričom všetky osoby dobre vedeli, čo a prečo tak konajú, pričom konali na prospech obž. D. E., i keď tvrdia, že konali preto, aby pomohli F. B.. Všetky uvedené skutočnosti vyplývajú aj z obsahu telefonických hovorov, ktorý jednoznačne preukazuje úmysel obžalovaných osôb a ich vedomosť o tom, čo v danej dobe konali, čo sa podľa prokurátora prenieslo do skutku obžaloby. K pojmu „osobný údaj“ uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2019, sp. zn. 10 Sžik/2/2017, uverejnený v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 2/2021) definícia osobných údajov vo svojom pojmovom vymedzení neobsahuje konkrétne pomenované kategórie údajov, resp. spod definície tohto pojmu nie sú žiadne konkrétne údaje vylúčené. Podstatné je, aby obsah a význam týchto údajov naplňal znaky osobných údajov, a teda aby prostredníctvom obsahu poskytnutých údajov a ich vyhodnotenia vo vzťahu k ostatným známym, resp. dostupným informáciám bolo možné dospieť k identifikovaniu určitej fyzickej osoby. Z hľadiska GDPR nie je podstatné, že samotné meno a priezvisko ešte neurčuje konkrétnu fyzickú osobu, nakoľko osobnými údajmi nie sú len údaje, ktorými je fyzická osoba priamo identifikovaná, ale aj údaje, ktoré sa identifikovateľnej osoby týkajú. Pri poskytnutí informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám týkajúcim sa právnických osôb je potrebné skúmať, či nejde o informácie týkajúce sa v konečnom dôsledku identifikovateľných fyzických osôb. Teda je potrebné aplikovať test primeranej pravdepodobnosti a zodpovedať otázku, či existuje primeraná pravdepodobnosť, že poskytnuté údaje budú použité na identifikáciu fyzickej osoby (tento test vykladal Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí z 19. októbra 2014, C-582/14, vo veci C. H. proti H. M.). Prokurátor poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To/9/2021 zo dňa 06.04.2022, kde súd riešil obdobné otázky s tým rozdielom, že k neoprávneným lustráciám malo dochádzať v čase osobného voľna (teda konanie nebolo posudzované aj podľa § 326 Tr. zákona) a došlo zároveň k viacerým lustráciám. Odvolací súd v tomto prípade podľa názoru prokurátora celkom správne poukázal na to, že dané konanie je trestné a naplňa znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 374 Tr. zákona už len tým, že dôjde k neoprávnenej lustrácii (bez služobného dôvodu) a táto informácia je vyrazená tretej osobe, pričom to môže byť policajt, no aj civilná osoba. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Prešove po preskúmaní trestného spisu a prokuratúrou uvádzaných skutočností podľa § 321 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania oprávnenými osobami, krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie krajského prokurátora nie je dôvodné.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku ako aj konania mu predchádzajúceho, krajský súd ako odvolací súd konštatuje, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané všetky dostupné dôkazy, a to v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie. Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli ako aj to, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. Krajský súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov postupoval v intenciách ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku a jeho závery sú vecne správne.

Odvolacie konanie pred krajským súdom tvorí s konaním pred súdom prvého stupňa jeden celok, keďže predmet konania je totožný. Súdom prvého stupňa svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil, odvolací súd sa s jeho argumentáciou v podstatných bodoch stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nemal dôvod opätovne rekapitulovať dôkazy v celom rozsahu a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých súd prvého stupňa urobil záver o oslobodení obžalovaných spod obžaloby tak, ako je to uvedené vo výroku odvolaním napadnutého rozsudku.

V prejednávanej príhode na základe vykonaného dokazovania nebolo sporným, že v inkriminovaný deň poškodený F. B. natankoval do motorového vozidla na čerpacej stanici pohonné látky v hodnote 18,- eur a bez zaplatenia odišiel z čerpacej stanice, čo oznámila prevádzkarovi tejto čerpacej stanice,

obžalovanému D. E. pracovníčka obsluhy svedkyňa C. C.. Následne o 17.20 hod. kontaktoval obžalovaný D. E. telefonicky na súkromné telefónne číslo príslušníka M. N. C. F. C., J. M. O. C., obžalovaného B. C., ktorého poznal ako svojho známeho, ktorého požiadal, aby mu pomohol zistiť, kto je vlastníkom vozidla, ktoré na jeho čerpacej stanici natankovalo pohonné látky bez zaplatenia. Následne obžalovaný B. C. telefonicky o 17.24 hod. kontaktoval obžalovaného D. E., ktorý v tom čase vykonával službu ako starší referent a tento o 17.37 hod. po vykonaní lustrácie majiteľa motorového vozidla s poznávacou značkou F. telefonicky oznámil kolegovi, obžalovanému C., že vozidlo je evidované na subjekt F. B. K., pričom pod takýmto menom sú evidovaní otec aj syn a uviedol mu aj telefónne čísla. O 17.50 hod. telefonicky oznámil obžalovaný C. obžalovanému E., že vozidlo, ktorého vodič nezaplatil za tankovanie, je evidované na subjekt K. F. B., ako aj že obidve telefónne čísla, ktoré sú uvedené v databáze, sú nedostupné. Rovnako bolo nesporným, že o uvedenej lustrácii nebolo policajmi vedené konanie o priestupku proti majetku, ani nebol vykonaný záznam o lustrácii v inštruktážnom zázname. Obsah telefonických hovorov bol získaný na základe rozhodnutia sudcu Krajského súdu v Bratislave č.p. KSBA-V-658-1/2018-2Ntt-131/2018 zo dňa 14.06.2018, ktorým bol udelený súhlas na získavanie správ prenášaných prostredníctvom telekomunikačných sietí, vrátane odpočúvania tel. čísla XXXXXXXXXXXXX na dobu 14.06.2018 do 13.10.2018, z dôvodu, že záujmová osoba B. C. mal zneužívať právomoc tak, že pri ukladaní blokových pokút nevydával cudzincom žiaden doklad o uložení blokovej pokuty, či intervenoval v prospech iných osôb, ktoré sa dopustili priestupku.

Obžalovaný D. E. v konaní uviedol, že nemal vedomosť o tom, že ním lustrované údaje o osobe, ktorá odišla z čerpacej stanice bez zaplatenia za natankovaný benzín, budú poskytnuté inej nepovolanej osobe, celé jeho konanie smerovalo k preverovaniu a objasňovaniu priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. Lustráciu vozidla vykonal výlučne pre kolegu obžalovaného C., takýchto lustrácií pre policajtov v priamom výkone vykonával denne niekoľko desiatok. Pokiaľ išlo o neúmyselné nezaplatenie, keď obsluha opomenula započítať tankovanie do nákupu jedla alebo nápojov, zvykli telefonicky kontaktovať danú osobu, ktorá sa vrátila a zaplatila, pokiaľ išlo o úmyselné konanie, vtedy sa viedlo priestupkové konanie. Obžalovaného E. poznal len služobne ako prevádzkara čerpacej stanice, nemal na neho telefonický kontakt, ani si netykali. Z loga lustrácií vyplýva, že dňa 12.09.2018 od 17.28 hod. do 17.31 hod. používateľ s prihlasovacím menom E. vykonal lustráciu vozidla EVČ F..

Obžalovaný D. E. uviedol, že si neuvedomil, že by mohol svojím konaním niekoho navádzať na trestný čin. ŠPZ vozidla zákazníka, ktorý natankoval a nezaplatil za pohonné látky, zistil podľa kamerového záznamu a následne telefonicky kontaktoval obžalovaného C., ktorý k ním na čerpaciu stanicu chodil na obedy, aby mu zistil podľa evidenčného čísla majiteľa vozidla. Väčšinou tie osoby po telefonickom dohovore prišli za pohonné látky zaplatiť, v danom prípade sa nepodarilo dovolať dotýčnemu a pracovníčka obsluhy, ktorá si nevšimla, že dotýčný zákazník okrem jedla a kávy aj tankoval, čo mu nezapočítala, súhlasila s tým, že sumu 18,- eur uhradí zo svojho. Takýto spôsob riešenia nezaplatenia považoval za rýchlejší a efektívnejší, pretože pokiaľ by zakaždým privolať hliadku polície, vodič by bol preč a mal by z toho problémy.

Svedok poškodený F. B. uviedol, že podľa GPS sa v inkriminovanom čase nachádzal so svojím vozidlom na čerpacej stanici v D. L., nepamätal si, aby sa mu stalo, že nezaplatil za tankovanie, väčšinou tankuje plnú nádrž, pokiaľ niečo nezaplatil, bola to chyba obsluhy. Tým, že ho polícia v tomto prípade lustrovala, mu nebola spôsobená žiadna škoda. O tom, že na čerpacej stanici nemal zaplatiť, sa dozvedel až z tohto trestného konania, išiel za prevádzkarom, ale on mu povedal, že je to už urovnané a nič nie je potrebné doplatiť. Do spisu boli zabezpečené údaje zo systému diaľničných známok pre vozidlo F. za deň 12.09.2018, kde v čase 17.02 hod. sa nachádzalo na M. K., v čase 17.08 hod. na H. a v čase 18.44 hod. na M. K..

Vykonaným dokazovaním nebolo ani podľa názoru krajského súdu jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, aby mal obžalovaný E. poskytnúť osobné údaje neoprávnenej osobe a to obžalovanému E., keď toto neplynie ani z prepisu telefonických hovorov, ani z výpovede obžalovaných. Preukázané bolo, že obžalovaný E. mal vedomosť o nezaplatení za tankovanie na čerpacej stanici, kde bol prevádzkovateľom obžalovaný E., a údaje o vodičovi poskytol len svojmu kolegovi, ktorý s ním vykonával službu, obžalovanému C.. Ani skutočnosť, že o lustrácii vozidla neurobil záznam v inštruktážnej knihe, sama o sebe bez ďalšieho nesvedčí o tom, že mal vedomosť o poskytnutí údajov obžalovanému E.. Z telefonického hovoru plynie, že sa pýta kolegu, či bude volať kolega alebo má volať on (obžalovaný E.), pričom nie je zrejmé, komu má volať, z kontextu sa možno domnievať, že

ide o hovor poškodenému B.. Z týchto dôvodov sa krajský súd stotožnil s úvahami okresného súdu, pokiaľ ide o obžalovaného E., že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, žeby tento po formálnej stránke naplnil znaky stíhaných trestných činov.

Odvolačný súd si je vedomý skutočností, na ktoré poukázal krajský prokurátor, predovšetkým toho, že obžalovaný D. E. vedel, že o lustráciu požiadala tretia osoba, a na túto skutočnosť aj upozornil svojho nadriadeného, keď mu oznámil, že nikomu nelustruje. Obžalovaný však vykonal samotnú lustráciu ako člen hliadky na výslovný pokyn svojho vtedajšieho kolegu obžalovaného B. C. (veliteľa hliadky), ktorý mu oznámil, že žiadosť vybavuje jemu, teda ako vlastnú a nie pre tretiu osobu. Lustrácia vozidiel a ich majiteľov na účely objasnenia priestupkov proti majetku je bežnou a zákonnou súčasťou pracovnej náplne v rámci policajnej činnosti v rámci zaradenia na M. N. C. C.. Z popisu služobnej činnosti obžalovaných B. C. a D. E. vyplýva okrem iného aj odhaľovanie priestupkov, prijímanie oznámení o priestupkoch a trestných činoch a zisťovanie páchatelov.

Vzhľadom na uvedené konal obžalovaný D. E. v medziach výkonu svojej služobnej právomoci, neprekročil zákonom dovolený rámec úkonov a nedisponoval úmyslom ani vedomím zneužiť svoje právomoci v prospech neoprávnenej osoby. Taktiež z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by získané informácie osobne poskytol tretej osobe mimo policajného prostredia, ani aby mal vedomosť o tom, že ich obžalovaný C. oznámi obžalovanému E..

Naopak v prípade obžalovaných C. a E. mal aj krajský súd za preukázané, že títo formálne naplnili znaky prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneneho nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) Tr. zákona, obžalovaný E. sa konania dopustil ako návodca podľa § 21 ods. 1 písm. b) Tr. zákona.

Správne sa podľa názoru krajského súdu, okresný súd zaoberal závažnosťou konania obžalovaných B. C. a D. E., pretože podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a, je jeho závažnosť nepatrná. Obmedzenie oblasti trestnej represie uvedenými minimálnymi hranicami je výrazom uplatnenia zásady pomocnej úlohy trestnej represie. V danom prípade pokiaľ ide o obžalovaného E., bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že tento sledoval legitímny cieľ, dosiahnuť, aby zákazník, ktorý či už z vlastnej nepozornosti, či nepozornosti obsluhy, neuhradil celú sumu, ktorú uhradiť mal, túto uhradil dobrovoľne. Nesledoval žiadny iný nelegitímny cieľ, napríklad sledovať osobu, zisťovať si osobné údaje o niekom, aby zistil jeho osobné, prípadne majetkové pomery a podobne. V tomto smere nebolo preukázané, aby obžalovaní mali v úmysle osobné údaje použiť na nejaký iný účel. Pokiaľ by bol obžalovaný C. začal oficiálne konanie o priestupku proti majetku, totožnosť poškodeného by sa mohol legitímne dozvedieť obžalovaný E. zo spisu. Podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, by obžalovaný D. E., ako oznamovateľ a potenciálny účastník konania, mal v súlade s ust. § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 (Správny poriadok) právo nahliadať do spisu, vrátane osobných údajov osoby podozrivej zo spáchania priestupku.

Námietky odvolateľa sú podľa názoru krajského súdu založené na formálnom posúdení skutku, bez dostatočného zohľadnenia princípu subsidiarity trestnej represie ako ultima ratio, ktorý znamená, že trestné právo by sa malo použiť len vtedy, ak je to nevyhnutné (ako posledná možnosť) a iné právne prostriedky nie sú dostatočné na ochranu spoločnosti. Trestné právo má byť až posledným prostriedkom ochrany právnych hodnôt, nie riešením každého porušenia právnej normy. Ak skutok formálne napĺňa znaky trestného činu, ale jeho spoločenská škodlivosť je nízka, bez ujmy na právach iných osôb a bez negatívneho dopadu na spoločnosť, nejde v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zákona o trestný čin. Inými slovami, ak formálne skutok vyzerá ako trestný čin, ale v skutočnosti nespôsobuje žiadnu škodu a nemá negatívny vplyv, tak to nie je trestný čin.

Na to, aby osoba spáchala prečin, musí dôjsť k naplneniu všetkých znakov jeho skutkovej podstaty nielen z formálnej, ale aj materiálnej stránky. Orgán činný v trestnom konaní, posudzujúci skutok ako aj súd, musí ex lege skúmať nielen, či došlo k naplneniu všetkých formálnych znakov skutkovej podstaty toho – ktorého trestného činu, ale v prípade prečinu musí jeho prieskumu podliehať aj naplnenie jeho materiálnej stránky, spočívajúcej v miere závažnosti spáchaného prečinu. V súlade s ustálenou súdnou praxou je nepatrná závažnosť prečinu vtedy, ak viaceré kritériá, uvedené v § 10 ods. 2 Tr. zákona, ktoré tvoria jeden celok, a to spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný,

miera zavinenia a v neposlednom rade aj pohnútká páchatel'a, sú tak nepatrné, že odôvodňujú záver, že nejde o prečin (NS SR 2Tdo/29/2016 zo dňa 05.12.2016).

Materiálny korektív je zárukou toho, že skutok formálne napíňajúci všetky znaky skutkovej podstaty prečinu bude trestne stíhaný len v prípade, ak je naplnená aj jeho materiálna stránka. Tá spočíva v závažnosti spáchaného skutku a vychádza zo základnej premisy kontinentálneho trestného práva ako ultima ratio. Inými slovami, trestnoprávnej represii by mali podliehať len tie trestné činy, ktoré v sebe kumulujú relevantnú potrebu represie, prevencie a celospoločenskej ochrany a ich závažnosť dosahuje určitú mieru intenzity.

Z dokazovania tiež vyplynulo, že k žiadnemu ďalšiemu nakladaniu s údajmi (ako je uchovanie, šírenie alebo využitie na iný účel) nedošlo. V danom prípade nedošlo ani k identifikovateľnému zásahu do práv poškodeného, ktorý by predstavoval ujmu chránenú zákonom. Táto skutočnosť je významná aj z pohľadu rozsahu následku, ktorý nepresiahol hranicu administratívneho pochybenia. Oslobodzujúci rozsudok preto nemá povahu svojvoľného rozhodnutia, ale je postavený na dôkladnej analýze skutkového stavu, výsluchov a listinných dôkazov, ktoré boli vyhodnotené v logických súvislostiach.

Súdu prvého stupňa nemožno vytýkať zľahčovanie konania obžalovaných, ako tvrdí odvolateľ, keď vyhodnotil, že v konkrétnych skutkových a právnych okolnostiach prípadu ide o konanie, ktoré síce bolo v rozpore s internými predpismi a služobnými postupmi, avšak nenaplnilo materiálnu stránku trestného činu. Tu je potrebné uviesť, že ochrana osobných údajov ako objekt trestného činu podľa § 374 Tr. zákona neznamená absolútne vylúčenie každého nakladania s osobnými údajmi mimo zákonom striktno vymedzených procesov, pokiaľ nedosiahne takú intenzitu zásahu do chráneného záujmu, že je nevyhnutné reagovať trestným postihom.

Okresný súd pritom prihliadal aj na to, že pokiaľ ide o obžalovaného C., uznesením Úradu inšpekčnej služby ČVS:UIS-133/OISV-2019 zo dňa 12.05.2020 bola podľa § 214 ods. 1, ods. 2 Tr. poriadku postúpená vec obžalovaného B. C. riaditeľovi J. B. C. F. C., nakoľko ju možno prejednať ako disciplinárne previnenie pre skutok, ktorého sa mal dopustiť v podstate tak, že ho telefonicky kontaktovala fyzická osoba, že by chcela preskúmať ŠPZ dvoch vozidiel a následne boli loginom obžalovaného C. vykonané lustrácie týchto vozidiel. Z disciplinárneho rozkazu riaditeľa J. M. O. J. B. C. I. zo dňa 07.07.2020 č. 4/2020 vyplýva, že obžalovanému B. C. bolo uložené disciplinárne opatrenie - zníženie platu o 15 % na dobu 3 mesiacov podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z.

Pokiaľ by došlo k teraz prejednávanému prípadu opakovane, išlo by už podľa názoru krajského súdu k naplneniu trestných činov zneužitia právomoci verejného činiteľa a neoprávneného nakladania s osobnými údajmi.

Záverom je potrebné podotknúť, že súd prvého stupňa svojím rozhodnutím na základe dokazovania a jeho vyhodnotenia nepoprel, že k nežiadúcemu postupu príslušníkov policajného zboru a majiteľa čerpacej stanice došlo, no správne posúdil, vzhľadom na charakter protiprávneho konania, jeho intenzitu, mieru zavinenia obžalovaného, ako aj následky, ktoré týmto konaním spôsobil, že nešlo o také konanie, ktoré by dosahovalo mieru trestnosti vyžadujúcu zásah trestného práva ako ultima ratio.

Krajský súd preto nenašiel dôvod na zrušenie alebo zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.